în sus ori în jos. Descoperi însă cu mirare că rămîne pe loc.

Asta se întîmplă de obicei cînd mănînci prăjituri, dar Alice se obișnuise să se aștepte la lucruri neobișnuite, și de aceea i se părea plictisitor și fără noimă ca viața să-și urmeze cursul firesc.

Se puse deci pe treabă și, în curînd, isprăvi de mîncat prăjitura.

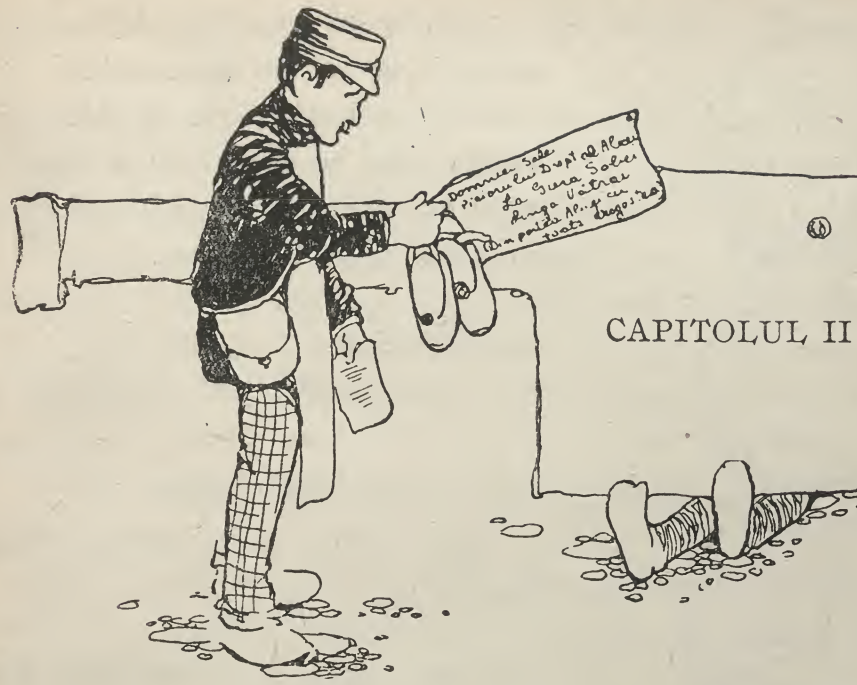

CAPITOLUL II

BALTA DE LACRIMI

— Ciudățănoasă treabă! strigă Alice (de mirată ce era pînă și să vorbească cum trebuie). Mă desfac de parcă aș mai mare lunetă din lume! Adio picioare! (Își privi picio dar acestea aproape că nici nu se mai zăreau, atît de d erau acum.) Vai, sărmanele mele picioare! Cine o să vă î de-acum încolo, dragele mele? Firește că eu nu voi fi în să fac acest lucru, căci nu mai ajung pînă la voi. Vă ve curca cum veți ști mai bine!

„Totuși, va trebui să fiu bună cu ele, gîndi Alice mai de altfel te pomenești că nu mă vor mai duce încotro voi do Ia să vedem ce-aș putea face pentru ele? Ce-ar fi să le dă cîte o pereche de ghete noi în fiecare an?“